

«Όχι· ὁ Τολστόη δὲν εἶνε ἐχθρὸς τῆς τέχνης. Θὰ ἀφήσω εἰς τὸν Φρειδερίκον Πασσὺ νὰ σὰς εἴπῃ πῶς ὁ Τολστόη ὑπῆρξεν ἐχθρὸς τοῦ πολέμου καὶ τὸν ἐπολέμησεν ὀλιγώτερον ὥς νεώτερος φιλόσοφος, παρὰ ὥς χριστιανὸς τῶν πρώτων αἰώνων. Ἄν ὄντως θέλωμεν νὰ εἴμεθα εἰρηνικοὶ, ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα μεγάλοι καὶ ἰσχυροί. Ὁμιλῶ περὶ τῆς ἐθνικῆς δυνάμεως, ἥτις εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν καλῶν ὄρων τῆς πνευματικῆς καὶ ὕλικῆς ἐργασίας. Τὰ ἔθνη ἠρύσθησαν τάντοτε τὴν δυνάμειν των ἀπὸ τοῦ λαοῦ. Ἐν τῇ νεωτέρᾳ καὶ ἐπιστημονικῇ δημοκρατίᾳ ἡ λαϊκὴ αὕτη δύναμις δύναται νὰ δεκαπλασιασθῇ, νὰ ἑκατονταπλασιασθῇ. Αὐριοὶν τὰ ἔθνη τὰ ὁποῖα θὰ ἀποκτήσουν τὴν μεγαλειτέραν οικονομικὴν, πνευματικὴν δυνάμειν· τὰ ἔθνη τὰ ὁποῖα θὰ πραγματοποιήσουν διὰ τοῦ βιομηχανικοῦ πνεύματός των ἀνωτέραν μορφήν πολιτισμοῦ, τὰ ὁποῖα θὰ ἔχουν προλεταριάτον καλλιτέρα ταξινομημένον, περισσότε-

ρον ἡνωμένον, πλουσιώτερον καὶ γενναιότερον, θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐπιβάλουν τὴν ἰσχύϊν των ἰδεῶν τῆς ὁμοφωνίας, τῆς εἰρήνης, τῆς παγκοσμίου ἐνώσεως.

»Ὁ πόλεμος θὰ λήξῃ ὄχι διότι εἶνε σκληρὸς· ἡ φύσις εἶνε ἀφ' ἑαυτῆς ἀναίσθητος καὶ σκληρὰ, ἡμεῖς δὲ εἴμεθα δοῦλοι τῆς. Ὁ πόλεμος θὰ λήξῃ, ὄχι διότι εἶνε ἀδίκος, ἀφοῦ οὐδὲν δεικνύει ὅτι αἱ ἰδέαι μας περὶ δικαιοσύνης καὶ καλοσύνης θὰ θριαμβεύσουν μίαν ἡμέραν· ἀλλὰ θὰ λήξῃ ὅταν θὰ λήξουν νὰ τὸν υποκινοῦν αἱ κοινωνικαὶ καὶ πολιτικαὶ αἰτίαι, αἵτινες τὸν κατέστησαν δυνατόν καὶ ἀναγκαῖον· ὁ δεσποτισμὸς, ὁ βιομηχανικὸς ἀνταγωνισμὸς, ἡ καταπίεσις τῶν ἐργατικῶν τάξεων. Ἄς προσπαθοῦμεν νὰ ἐργαζώμεθα, κατὰ τὰ ἀδύνατα μέσα μας, ὅπως προετοιμάσωμεν τὴν ἐλευσιν τῶν καλλιτέρων τούτων χρόνων, διὰ τοὺς ὁποίους ὁ μέγας Τολστόη ἔσχε προαίσθημα ἀσαφὲς καὶ ὑτέροχον».

D' ANNUNZIO

ΟΛΥΣ λόγος ἤρχισε νὰ γίνεται πάλιν περὶ τοῦ Δ' Ἀννούτσιο. Ὁ ποιητὴς δὲν κατοικεῖ ἐντὸς τῶν Παρισίων. Ἐκαστὴν ἐσπέραν, ἀφοῦ διευθύνῃ μὲ νεανικὸν ζῆλον τὰς δοκιμὰς τοῦ «Ἀγίου Σεβαστιανοῦ» ἀποσύρεται εἰς τὸ ἐξοχικὸν ἐρημητήριον, τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος ἐξέλεξε.

Ἡ κομπὴ ἐπαυλὶς τοῦ ποιητοῦ εἶνε κατὰλληλος διὰ νὰ ἐμπνέῃ τὴν φαντασίαν. Πρὸ αὐτῆς ἐκτείνεται εἰς ἀρκετὰ μεγάλην ἀπόστασιν κομφὸν δάσος.

Τὸ δωμάτιον ἐντὸς τοῦ οὐοῦ ἐργάζεται ὁ Δ' Ἀννούτσιο μετεβλήθη εἰς ἱερὸν τῆς τέχνης. Οἱ τοῖχοι εἶνε κεκαλυμμένοι μὲ ἀναπαραστάσεις ἐργῶν ζωγραφικῆς, κάθε ἐποχῆς καὶ σχολῆς, εἰς τὰ ὁποῖα φαίνονται ὁ ὠραῖος Ἅγιος τὴν στιγμὴν ποῦ δέχεται εἰς τὸ τρυφερόν ἐφηβικόν του σῶμα τὰ βέλη τῶν Ρωμαίων στρατιωτῶν. Ὁ Ἅγιος παρουσιάζεται εἰς τὰς πλέον εὐγενεῖς καὶ τὰς πλέον θλιβεράς στάσεις, ἐκάστη τῶν ὁποίων δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀριστούργημα καλλιτεχνικῆς κομπότης.

Ἴσως νὰ μὴ ὑπάρχῃ μυστικιστῆς ζωγράφος τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος καὶ κλασικὸς τοῦ δεκάτου πέμπτου, ὅστις νὰ μὴν ἀπεικόνισῃ τὴν Ἀδώνειον μορφήν τοῦ Ἀγίου. Ὅλοι σχεδὸν τὸν ἀναπαριστοῦν ὡς ὑπερόχου κάλλους ἐφηβον, ὅπως ἄλλως τε τὸν θέλει καὶ ἡ παράδοσις· ὁ ποιητὴς ἐν τούτοις κατῴρθε νὰ εὕρῃ μεσαιωνικὸν Ἅγιον Σεβαστιανὸν ὀρίμου ἡλικίας καὶ φέροντα γένειον, ἄλλον δὲ μὲ τὰ σκέλη κεκαλυμμένα τελείως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ γυμνὰ τῆς Σχολῆς τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου.

Εἰς τὰ τραπέζια καὶ τῆς ἐταζέρες, ἐν μέσῳ ἀνθῶν καὶ ἀντικειμένων τέχνης, εἶνε τοποθετημένοι κατὰ σειρὰν σπάνια ἐκδόσεις τῶν Γάλλων κλασικῶν, εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ὁποίων ὁ ποιητὴς συνειθίζει νὰ βυθίζεται πρὶν ἀποφασίσῃ νὰ γράψῃ μερικὰς σελίδας εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Ροστὰν καὶ τοῦ Ρακίνα.

Ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ ποιητοῦ, αἱ διορθώσεις τοῦ νεωτάτου τῶν ἔργων του—τὸ ὁποῖον φέρει τὸν τίτλον «Μυστήριον».

Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ὁ ποιητὴς συνειθίζει νὰ ἀγρυπνῇ, διότι ἡ σιωπὴ τῆς νυκτὸς ἐξάπτει τὴν φαντασίαν του καὶ καθιστᾷ προσφορώτερον τὸ ἔδαφος διὰ τὸ δημιουργικόν του πνεῦμα.

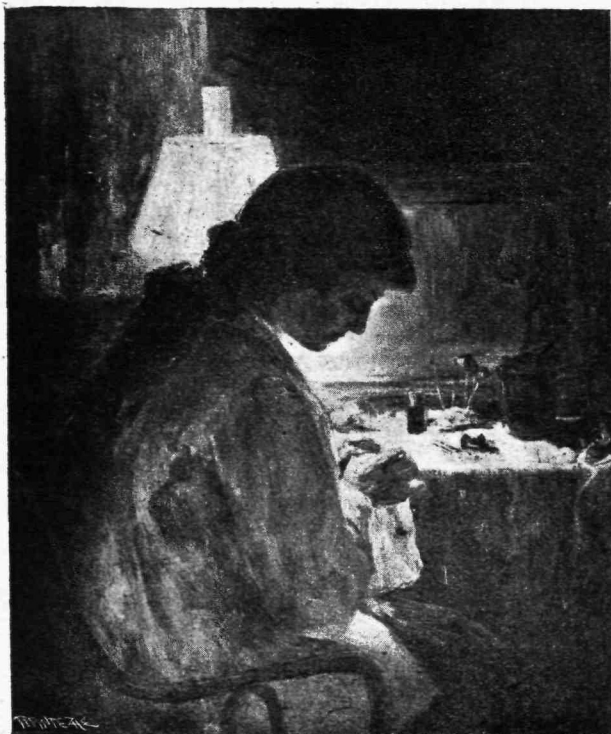
Εἰς ἄλλην ἐξοχικὴν ἐπαυλιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὸ Ἀρκαδόν, μεταξὺ ἐνὸς δάσους καὶ τοῦ Ὁκεανοῦ, ὁ ποιητὴς ἠρέσκετο ν' ἀκούῃ τὴν αὐγὴν, ἔπειτα ἀπὸ ὥρας ὀλοκλήρους ἐργασίας, τὰ κτυπήματα τοῦ γαλακτοπώλου δι' ὧν οὗτος ἐξυπνοῦσε τὴν ὑπηρετίαν.

Εἰς τὸ ἐρημητήριον αὐτὸ ἐπεσκέφθη τὸν Δ' Ἀννούτσιο συμπατριώτης του δημοσιογράφος καὶ ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὴν γνώμην του περὶ ὧν γράφουν αἱ ἰταλικαὶ ἐφημερίδες διὰ τὰ χρέη τὰ ὁποῖα ἔχει συνάψῃ.

— Δὲν κινοῦν τὴν ἀγανάκτησίν σας καὶ δὲν προκαλοῦν διαμαρτυρίαν ἐκ μέρους σας αἱ ὕβρεις καὶ αἱ συκοφαντίαι τὰς ὁποίας ἀκούετε ἀπὸ τὴν πατρίδα μας τὴν παραμονὴν μιᾶς καλλιτεχνικῆς μάχης;

Ἀρκετὴν δόσιν πικρίας καὶ ἴσως καὶ ὀλίγην εἰρωνείαν ἐνείχεν ἡ ἀπάντησις τοῦ Δ' Ἀννούτσιο.

— Εἶμαι Ἰταλὸς καλλιτέχνης καὶ εἰργάσθην ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν ὀλοκλήρην διὰ νὰ πλουτίσω τὴν φιλολογίαν τῆς πατρίδος μου. Ἦδη, ὡ-

Σοφίας Λασκαρίδου

Τὸ νυκτέρι

θούμενος ἀπὸ τὴν δύναμιν ἐκείνην ἢ ὁποία ἐμψυχώνει ὅλους τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὴν φυλὴν μας, ἔρχομαι εἰς ξένην χώραν διὰ νὰ κάμω μίαν καλλιτεχνικὴν ἀπόπειραν. Ἴσως ἄλλος εἰς τὴν θέσιν μου νὰ ἀνέμενε κάποιον ὑποστήριξιν ἀπὸ τὸν Τύπον τῆς πατρίδος μου. Ἐγὼ τοιαύτην δὲν ἀνέμενον, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἀνέμενον ν' ἀκούσω ἐκτοξευομένης ἐναντίον μου τὰς πλέον βαρβάρους καὶ χυδαίας ὕβρεις. Διὰ τὴν Δ' Ἀννούτσιο κατηργήθησαν τὰ δικιῶματα τὰ ὁποῖα ἔχει καὶ ὁ ἐλάχιστος ἀκόμη πολίτης.

Μὲ κατηγοροῦν χωρὶς νὰ μὲ ἐρωτήσουν, μὲ καταδικάζουν χωρὶς νὰ μὲ ἀφίσουν νὰ ἀπολογηθῶ. Δὲν εἶνε παραδοξὸν ἂν μεθαύριον ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἰταλίας ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Πρόεδρον τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας νὰ συλληφθῶ, δυνάμει τῆς μεταξὺ τῶν δύο κρατῶν συνθήκης πρὸς ἐκδοσιν ἐγκληματιῶν. Τοιοῦτοτρόπως, ἀφοῦ μ' ἐξώρισαν ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν, ζητοῦν νὰ μὲ ἐξορίσουν καὶ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Καὶ θὰ μοῦ μείνῃ τότε ὡς μόνον καταφύγιον ἡ Ἑλλάς, ὅχι τοῦ Θουκιδίδου καὶ τοῦ Πινδάρου, ἀλλ' ἡ Ἑλλάς εἰς τὴν ὁποίαν καταφεύγουν οἱ τυχοδιώκται, οἱ καταδικωμένοι ὑπὸ τῶν λοιπῶν Κρατῶν.

Ὅλα αὐτὰ πιθανόν νὰ φαίνωνται εὐθυμα ἢ μελαγχολινά, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Ὅταν ὅμως τὰ βλέπει κανεὶς ἀπὸ μακρὰν φαίνονται καὶ ὥραια.

Ἐγὼ δὲν δύναμαι παρὰ νὰ εἶμαι εὐγνώμων εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι μὲ ἀναγκάζουν νὰ ἀποδυσθῶ μὲ περισσότερον ζῆλον καὶ μὲ μεγαλει-

τέραν αὐτοπεποιθήσιν εἰς τὸν τραχὺν ἄγωνά τῆς ζωῆς.

Ὁ Δ' Ἀννούτσιο καταπλήσσει τοὺς Γάλλους μὲ τὴν γονιμότητά του. Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος μένει κατάπληκτος διὰ τὴν φιλεργίαν του.

— Ἡ ἐξορία, εἶπε πρὸς ἄλλον δημοσιογράφον, αὐξάνει καταπληκτικῶς τὴν ἐργατικότητα!

Πλὴν τοῦ α' Ἀγίου Σεβαστιανοῦ, διὰ τὴν παράστασιν τοῦ ὁποίου ἐργάζεται ἀπὸ πρωῒας μέχρι νυκτός, συμπληρώνει τὴν «Τρελλὴν Μητέρα», μυθιστόρημα.

Ἐπίσης κρατεῖ σημειώσεις διὰ νὰ γράψῃ ἔπειτα ἐν ἄλλῳ μυθιστόρημα τιτλοφορούμενον α' Ἀμάραντα».

Τὸ τελευταῖον αὐτὸ μυθιστόρημα εἶχε πωληθῇ εἰς τὴν Παρισινὴν ἡφemerίδα «Ἐξέλιον». Ἐπειδὴ ὅμως ὑπῆρχον σκηναὶ πολὺ...ζωηραὶ, ὁ ποιητὴς ἐπροτίμησε νὰ γράψῃ διὰ τὴν ἡφemerίδα αὐτὴν «Τὸ Λευκὸν μυθιστόρημα», τὸ ὁποῖον θὰ παραδῶσῃ ἐντὸς τοῦ Μαΐου.

Ἐχει ἤδη ἐτοίμην μίαν ἐκτενὴ μελέτην τοῦ διὰ τὸν Δάντε, ἡ ὁποία θὰ δημοσιευθῇ ὡς προοίμιον μιᾶς νέας ἐκδόσεως τῆς «Θείας Κωμωδίας».

«Τὸ μαρτύριον τοῦ Ἀγίου Σεβαστιανοῦ» θὰ δοθῇ εἰς τὸ Παρισινὸν θέατρον Σατλὲ τὴν 7)20 Μαΐου καὶ θὰ δοθῇ δεκάκις· ἡ παράστασις θὰ στοιχίζῃ καθ' ἐσπέραν 37,000 φρ.

Περὶ τὰ τετρακόσια πρόσωπα κινουῦνται ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ κατὰ τὰς τίσσας πράξεις τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον ἔχει σκηνὰς μεγάλης ἐπιβλητικότητος καὶ μεγαλοπρεπειας.

Τὸ «Μαρτύριον τοῦ Ἀγίου Σεβαστιανοῦ» ἐγράφη εἰς γαλλικὴν, θὰ μείνῃ δὲ μνημεῖον κλασικισμοῦ ἐν τῇ γαλλικῇ φιλολογίᾳ, ὡς ἐνθουσιωδῶς διαβεβαίουσιν ὅσοι γνωρίζουν περὶ αὐτοῦ.

Ἐκ χαρακτηρισμοῦ ὡς ἔγραψεν ὁ κ. Κκιροφύλας ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς:

Ὁ Δ' Ἀννούτσιο εὐρίσκει εἰς μεγάλα βάσανα κατ' αὐτὰς. Εἶνε γνωστὸς ὁ σπάταλος χαρακτήρ του καὶ ἡ μανία του διὰ πολυτελεῖς δαπάνας. Εἶνε ἓνα τύπος περιέργος ἀνθρώπου μεγαλοπρεποῦς. Ἐνῶ κερδίζει μὲ τὸ σωρὸ τὰ χρήματα, ἐν τούτοις ποτὲ δὲν ἔχει πεντάρα.

Κτίζει ἐπαύλεις τὰς ὁποίας ὑποθηκεύει σχεδὸν ἀμέσως. Ἀγοράζει αὐτοκίνητα διὰ νὰ τὰ ἐνεχυριάσῃ ἐντὶς ὀλίγου ὅπως δανεισθῇ χρήματα. Ἐφθασε μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐνεχυριάσῃ τὰ χειρόγραφα τῶν ἔργων του. Εἶνε τὰ πρωτότυπα τῶν συγγραμμάτων του μὲ τὰς ἐπ' αὐτῶν ποικίλας μεταλλαγὰς καὶ διορθώσεις. Εἰρήσθω δὲ ἐν παροδῷ, ὅτι ἐν τῇ συμφωνητικῇ τῆς ὑποθηκεύ-

Σοφίας Λασκαρίδου

Ίσπανις χορεύτρια

Σοφίας Λασκαρίδου

Εἰς τὸ καλλωπιστήριον

σεῶς των ὥρισεν ὅτι τὰ χειρόγραφά του αὐτὰ, δεκαεπτὰ τὸν ἀριθμὸν, δὲν δύνανται νὰ πωληθοῦν εἰς τιμὴν μικροτέραν τῶν πεντήκοντα χιλιάδων.

Ὁ Δ' Ἀννούτσιο, ἄσχημος τὴν μορφήν, φαλακρὸς τελείως καὶ μὲ ἓνα μουστάκι ψωριασμένο μικρούτσικο, κακοσπαρμένο, εἶνε μανιώδης σπότησμαν καὶ μεκλαμαδόρος. Αὐτὰ τὰ ἐλαττώματά του βεβαίως δὲν θίγουν, οὔτε ζημιώνουν διολυτὴν ἀξίαν του ὡς συγγραφέως. Καὶ ἐνῶ κανεὶς εἰς τὴν Ἰταλίαν δὲν χωνεύει τὸν Δ' Ἀννούτσιο

ὡς ἄνθρωπον, δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποῦ νὰ μὴ τὸν θαυμάζῃ ὡς συγγραφέα, ὡς ποιητὴν, ὡς μυθιστοριογράφον, ὡς δραματοργόν.

Ἄλλο συγγραφεὺς, ἄλλο ἄνθρωπος.

Ὡς ἄνθρωπος στερεῖται χαρακτῆρος. Ὡς οἰκογενειάρχης εἶνε ἐλεεινός. Συνεζεύχθη μίαν κόρην τῆς μεγαλειτέρας Ρωμαϊκῆς ἀριστοκρατίας—ἓνας χωριάτης ἀπλοῦς αὐτὸς ἀπὸ τὸ Ἀμπρούντση—καὶ ὅμως ἡ εὐγενὴς νεῆνις δὲν μπόρεσε νὰ ζήσῃ ἐπὶ πολὺ μαζί του. Καὶ ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ

χωρισμόν ἀπὸ τραπίζης καὶ κούτης. Ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν ἀγαπᾷ ἀκόμη τόσον, ὥστε πολλάκις διδὲι ἐσπερίδας καὶ ὑποδοχὰς εἰς τὸ μέγαρόν της πρὸς τιμὴν του.

Ἐπειτα, δὲν ἐφρόντισε ποτὲ διὰ τὰ δύο παιδιὰ του. Τὰ ἀφῆκεν εἰς τὴν τύχην των. Καὶ ὁ ἕνας εἶνε ἡθεποῦς καὶ παίζει εἰς τὸ θέατρον «Ἀργεντίν» τῆς Ρώμης.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ὁ Ἴσλανδὸς γλύπτης Τζόνσον.

Μέσα στὸς πάγους καὶ τὰς μακρὰς μαυρας νύκτας τῆς ἡφαιστειώδους Ἰσλανδίας, μεγάλως ἐν μέσῳ τῶν Νορβηγικῶν μύθων καὶ παραδόσεων, ὁ Ἔιναρ Τζόνσον ἐκπλήττει τὴν Εὐρώπην σήμερον μὲ τὰ παραδόξα καὶ πρωτότυπα ὅσον καὶ ὠραία ἀγάλματά του. Ὁ Ἔιναρ Τζόνσον ἐμελέτησεν ὑπὸ τὸν Δανὸν γλύπτην Στέφανον Linding τῷ 1893, κατόπιν τὸ Ἰσλανδικὸν Κοινοβούλιον τῷ ἐχορήγησε ποσὸν τι διὰ νὰ μελετήσῃ εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Γερμανίας, Οὐγγαρίας καὶ Ἰταλίας. Ἀλλ' ὁ Τζόνσον εἶνε καλλιτέχνης ἐκ φύσεως. Καλλιτεχνικοὶ κανόνες καὶ ὅροι δὲν σημαίνουνσι τι δι' αὐτόν. Τὸ πρῶτον ἀγαλμὰ του, ὁ «Φυγὸδικος», εἶναι ἐν θαυμάσιον πρᾶδειγμα τῆς ἐπιτηδειότητος καὶ μεγαλοφυίας τοῦ γλύπτου. Ὁ φυγὸδικος φέρει τὸ πτώμα τῆς συζύγου ἧτις ἀπέθανε ἐκ τῶν κακουχιῶν, συμμεριζομένη τὴν ἰξορίαν τοῦ συζύγου της, ἐπὶ τῆς ράχεώς του διὰ νὰ τὸ θάψῃ, ἐνῷ κρατεῖ τὸ τέκνον του εἰς τὴν ἀγκάλῃν του καὶ βλέπει τις ἕνα κόσμον σκέψεων καὶ θλίψεων καὶ λύπης καὶ στοργῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ὁ Τζόνσον ἀντιλαμβάνεται τὰς ἐποχὰς ὡς ἐξῆς: Τὴν Ἀνοιξιν ὡς παιδίον μὲ τὴν Τροπικὴν Ζώνην ὡς βασιλείον του· τὸ Θέρος ὡς νεανίαν μὲ τὰς Εὐκράτους Ζώνας ὡς βασιλείον του· τὸ Φθινόπωρον ὡς γυναῖκα ἐξαντληθεῖσαν ἐκ τῶν βασάνων καὶ τῶν μητρικῶν καθηκόντων της μὲ βασιλείον τὰς Χώρας πλησίον τῆς Ἀρκτικῆς· καὶ τὸν Χειμῶνα ὡς θάνατον μὲ κατοικίας τοὺς Πόλους. Τὸ ἀγαλμὰ του «Ἐποχαί» παριστᾷ τὴν Ἀνοιξιν ὡς παιδίον, τοῦ ὁποῖου τὰ λεπτὰ δάκτυλα μόλις ἐγγίζουσιν τὴν τροπικὴν ζώνην εἰς μίαν μεγάλην σφαῖραν. Τὸ Θέρος, ὡς νέος, ἔχει ἐναγκαλισθῆ τὰς Εὐκράτους Ζώνας, τὸ Φθινόπωρον ὡς γυνὴ ἐξηντλημένη καὶ ὑψηλὴ ἐγγίζει τὰς ψυχροτέρας χώρας καὶ ὁ Χειμὼν ὡς ὀστεώδης γέρων ἀπλώνει τὰς ξηρὰς χεῖράς του ἀνωθεν τῶν Πόλων. Ἡ «Χαραυγὴ» διακρίνεται ἐπίσης μεταξὺ τῶν καλλιτέρων ἔργων του.

Γουήνσλοου Χόμερ

Εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Μουσεῖον τῶν Τεχνῶν τῆς Ν. Ὑόρκης ἐξετέθησαν πρὸς κοινὴν θέαν μέχρι τῆς 19ης Μαρτίου αἱ θαυμάσαι θαλασσο-

γραφίαι τοῦ ἀποθανόντος Ἀμερικανοῦ ζωγράφου Γουήνσλοου Χόμερ. Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἔργων του εἶναι καὶ ἡ βραβευθεῖσα εἰκὼν «Ἀλιεῖς τοῦ Banks», «Ἀσπασμός τῆς Σελήνης», «Δύσις Ἡλίου», «Ἀνατολὴ Σελήνης», «Παραλία τῆς Μένης», «Σεληνόφω, εἰς τὴν Νῆσον Γούντ», «Ἡλιόφω, εἰς τὴν παραλίαν» καὶ ἡ «Ψαροπούλα». Ὁ Χόμερ ὑπῆρξε διάσημος ζωγράφος θαλασσίων σκηνῶν.

Ἔργα τοῦ Βελάσκες.

Εἰς τὸ ἐνταῦθα Ἰσπανικὸν Μουσεῖον δύναται τις νὰ ἴδῃ τρία ἔργα τοῦ διασέμου προσωπογράφου Βελάσκες. Εἶναι προσωπογραφίαι. Ἡ μία παριστᾷ τὸν Ἰσπανὸν Κόμητα Δούκα Ὀλιβιάρες ἐν πλήρει στολῇ καὶ κατὰ τὴν γνώμην τῶν κριτικῶν, εἶναι ἀκριβεστάτη ἡ ὁμοίότης τοῦ δουκὸς. Ἡ δευτέρα εἶναι ἡ τοῦ καρδινάλιου Παφίλι, καὶ ἡ τρίτη παριστᾷ μίαν παιδίσκην ἐγγονὴν τοῦ Βελάσκες, χαριτωμένην εἰς τὴν ἀπλότητα καὶ λεπτότητά της.

Εἰς τὴν ἰδίαν ἐκθεσιν ὑπάρχει καὶ ἡ εἰκὼν «Ἀγία Οἰκογένεια» τοῦ περιφήμου Κρητὸς ζωγράφου El Greco.

Ὁ Νέλσον ὡς θεός.

Εἰς τὰ ὅρη Ἀκουλ τῆς Χακτῆς εὐρέθη πρό τινος προτομὴ ἐκ λευκοῦ μαρμαρίου τοῦ Ἀγγλοῦ ναυάρχου Λόρδου Νέλσον. Φέρει πέντε παράσημα, ἐξ ὧν ἓν ἀναμνηστικὸν τῆς μάχης τοῦ Ἀβουκίρ μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἀντιναύαρχος Λόρδος Νέλσον τοῦ Νείλου».

Ἡ ἱστορικῶς ἐνδιαφέρουσα αὕτη προτομὴ εὐρέθη εἰς ἕνα βωμὸν εἰδωλολατρικὸν ἔνθα ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη τιμᾶται καὶ δοξάζεται ὡς... ἡ θεότης τῶν Ὀρειῶν Ρυάκων!

Ὁ Χριστὸς τῶν Ἀνδεων.

12,000 ποδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἐπὶ τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τῶν Κορδιλλιέρων τῶν Ἀνδεων ἡγέρθη τὸ μνημεῖον τῆς Εἰρήνης «Χριστὸς τῶν Ἀνδεων» τῷ 1904 εἰς ἀνάμνησιν τῆς συνθήκης μεταξὺ Ἀργεντινῆς καὶ Χιλῆς ὑπὸ τὴν διαιτησίαν τοῦ ἀποθανόντος Ἀγγλοῦ μονάρχου Ἐδουάρδου.

Ἡ βάσις τοῦ μνημείου ἀποτελεῖται ἐκ λευ-